

De storm /Kate Chopin

I

De bladeren hingen zo roerloos, dat zelfs Bibi dacht dat het zou gaan regenen. Bobinôt, die gewend was met zijn zoontje te praten alsof het zijn gelijke was, wees het kind op een paar donkere wolken die vanuit het Westen kwamen aandrijven en die niet veel goeds voorspelden; ze werden vergezeld van een naargeestig en dreigend geloei. Ze waren in de bazaar van Friedheimer en besloten daar te blijven tot de storm voorbij zou zijn. Ze zaten in de deuropening op twee lege vaatjes. Bibi was vier jaar en zag er heel verstandig uit.

'Mama wordt bang, ja,' veronderstelde hij met knipperende ogen.

'Ze doet het hele huis op slot. Misschien is Sylvie er vanavond wel om haar te helpen,' antwoordde Bobinôt geruststellend.

'Nee; ze heeft Sylvie niet. Sylvie was er gisteren,' zei Bibi zacht. Bobinôt stond op, liep naar de toonbank¹ en kocht een blikje garnalen, Calixta was er dol op. Toen ging hij weer terug naar zijn plaats op het vaatje en bleef daar verwezen² met het blikje in zijn handen zitten, terwijl de storm losbarstte. De houten bazaar stond ervan te schudden op zijn grondvesten en het leek wel of er grote voren³ werden getrokken op het veld in de verte. Bibi legde zijn handje op zijn vaders knie en was niet bang.

II

Calixta, thuis, maakte zich niet ongerust over hen. Ze zat bij een zijraam als een bezetene achter de naaimachine te naaien. Het nam haar volkomen in beslag en ze merkte niets van de naderende storm. Wel had ze het erg warm, voortdurend hield ze even op om de zweetdruppeltjes van haar gezicht te vegen. Ze maakte een knoopje los aan de hals van haar witte, wijde jurk. Het begon donker te worden, plotseling drong tot haar door wat er aan de hand was en ze begon ramen en deuren te sluiten.

Buiten op de voorgalerij had ze Bobinôt's zondagse kleren te luchten gehangen en ze haastte zich om ze voor de regen binnen te halen.

Terwijl ze naar buiten liep, reed Alcée Laballière het hek binnen. Sinds ze getrouwd was, had ze hem niet vaak meer gezien en nooit alleen. Ze stond daar met het jasje van Bobinôt in haar handen, terwijl de regen in dikke druppels begon te vallen. Alcée reed zijn paard onder een afdakje opzij van het huis, waar ook de kippen bij elkaar waren gekropen en waar in een hoek de ploeg en de eg stonden.

'Mag ik op je galerij wachten tot de storm voorbij is, Calixta?' vroeg hij.

'Kom toch binnen, M'sieur Alcée.'

¹ balie in een winkel, engl. *counter*

² geheel beteuterd, onthutst, op zijn neus kijkend; stolidly: netečně, apaticky

³ ripping great furrows, brázdy

Alsof ze had staan dromen, zo schrok ze van zijn stem en die van haarzelf. Haar handen omklemden Bobinôt's jasje.

Terwijl hij de veranda opkwam, greep Alcée de pantalon en wist nog net op tijd Bibi's jasje te redden, dat bijna door een plotselinge windvlaag werd meegenomen.

Hij zei dat hij eigenlijk buiten wilde wachten, maar al gauw bleek, dat hij dan even goed niet had kunnen schuilen, want de regen gutste nu in stromen neer op de plankenvloer; hij ging naar binnen en deed de deur achter zich dicht. Er moest zelfs iets tussen de kier onder de deur worden gestopt om het water buiten te houden.

'Goeie genade! wat een regen! Het is zeker wel twee jaar geleden, dat het zo heeft geregend,' riep Calixta terwijl ze een stuk goed oprolde; Alcée hielp haar om er de kier mee dicht te stoppen.

Ze was iets molliger dan vijf jaar geleden, voor ze trouwde; maar ze had niets van haar levendigheid verloren. Haar blauwe ogen hadden nog steeds iets onpeilbaars⁴ en haar lichtblonde haar, verward door regen en wind, krulde weerbarstiger dan ooit bij haar oren en slapen.

De regen roffelde met zo'n kracht en lawaai op het lage houten dak, dat het wel leek of het water zich met geweld toegang wilde verschaffen om hen beiden te verzwelgen. Ze stonden in de eetkamer, een kamer die ook zitkamer en huiskamer was. Aangrenzend was haar slaapkamer, met naast haar eigen bed, het bedje van Bibi. De deur stond open en de kamer zag er, met het witte monumentale bed en de gesloten luiken, schemerig en geheimzinnig⁵ uit.

Alcée liet zich in een schommelstoel vallen en Calixta begon zenuwachtig de lapjes stof op te rapen, die ze bij het naaien op de grond had laten vallen.

'*Dieu sait* of de aanlegsteigers het wel zullen houden, als het zo doorgaat!' riep ze uit.

'Wat kunnen jou die aanlegsteigers schelen?'

'Ik heb het al zo druk! En daar komt nog bij dat Bobinôt en Bibi uit zijn in die storm - als hij maar niet weggegaan is bij Friedheimer!'

'Laten we hopen, Calixta, dat Bobinôt zo verstandig is om pas na de storm thuis te komen.'

Ze liep naar het raam en bleef daar met een zorgelijk gezicht staan. Ze veegde over het venster dat helemaal was beslagen. Het was om te stikken zo warm. Alcée stond op en kwam achter haar staan, terwijl hij over haar schouder naar buiten keek. De regen kwam in vlagen neer, zodat de huizen verderop niet meer waren te zien en het bos in de verte in een grijze mist was gehuld. Het bliksemde onafgebroken. Een bliksemstraal trof de hoge kersenboom aan de rand van de akker. Even werd alles verlicht en de klap die volgde dreunde door in de houten vloer waarop ze stonden.

⁴ peilen: de diepte van iets bepalen; still retained their melting quality

⁵ dim (matný, nejasný) and mysterious

Calixta sloeg haar handen voor haar ogen en deed met een kreet een stap achteruit. Alcée sloeg een arm om haar heen en trok haar een ogenblik krampachtig tegen zich aan.

'*Bonté!*' riep ze, terwijl ze zich losmaakte en bij het raam vandaan liep, 'straks gaat het huis er nog aan! Als ik maar wist waar Bibi was!' Ze werd steeds nerveuzer, wilde ook niet gaan zitten. Alcée pakte haar bij de schouders en keek haar aan. Het contact met haar warme, gespannen lichaam – daareven toen hij haar onwillekeurig in zijn armen had getrokken – had alle verliefdheid en begeerte van vroeger weer in hem wakker gemaakt.

'Calixta,' zei hij, 'wees toch niet bang. Er kan niets gebeuren. Het huis is te laag om te worden getroffen met al die hoge bomen er omheen. Zo, ben je nu wat geruster? Zeg eens?' Hij streek het haar uit haar warme, bezwete gezicht. Haar lippen waren rood en vochtig als het zaad van een granaatappel. Haar blanke hals en een glimp van haar volle, stevige boezem, brachten hem volkomen in de war. Toen ze naar hem opkeek, had de angst in haar diepblauwe ogen plaats gemaakt voor een lome⁶ gloed, die onwillekeurig een grote hartstocht verraadde. Hij liet haar ogen niet los en kon niet anders dan die lippen kussen. Het herinnerde hem aan Assumption.

'Weet je nog – in Assumption, Calixta?' vroeg hij met een stem die schor⁷ was van verlangen. Of ze het zich herinnerde... had hij haar in Assumption niet gekust en gekust en gekust; zo, dat hij zichzelf niet meer vertrouwde en om harentwille in wanhoop was gevlucht. En al was ze in die tijd heus⁸ geen kuise Suzanna geweest, haar eer was ongeschonden; een hartstochtelijk schepseltje, dat juist door haar weerloosheid beschermd werd, tegen wat hijzelf als een eerloze daad afwees. Maar nu, nu leek het of hij vrijelijk over haar lippen kon beschikken. Evenals over haar ronde, blanke hals en haar nog blankere borsten.

Ze bekommerden zich niet om de neerstromende hoosbuien en liggend in zijn armen moest ze lachen om het geweld der elementen. Ze had iets van een verschijning⁹ in die schemerige, geheimzinnige kamer; zo wit als het bed waarop ze lag. Haar stevige, lenige lijf, dat voor het eerst zijn rechten deed gelden, was als een roomblanke lelie die onder de streling van de zon onvergetelijk begint te geuren. De gulle¹⁰ overvloed van haar hartstocht, argeloos en ongeveinsd, drong als een vlam in hem door en riep een passie in hem wakker, die hij tot dan toe nooit had gevoeld.

Onder zijn aanraking hieven haar borsten zich trillend op, smekend om zijn lippen. Haar mond was een en al verrukking. En toen hij bezit van haar nam, was het alsof ze samen bezwijmden in dat grensgebied waar het mysterie van het leven begint. Hij bleef op haar liggen, ademloos, bedwelmd, uitgeput, terwijl zijn hart als een hamer tegen haar borst klopte. Met een hand omvatte ze

⁶ een gevoel van zwaarte in de leden hebbend;

⁷ geen helder geluid kunnende geven; broken by passion

⁸ echt;

⁹ revelation; 4 náb. zjevení; R~ n. R~s Zjevení sv. Jana, Apokalypsa

¹⁰ (van personen) graag en royaal gevend synoniem: mild, vrijgevig; generous: štědrý

zijn hoofd en drukte voorzichtig haar lippen op zijn voorhoofd. Haar andere hand streelde zacht en ritmisch zijn gespierde schouders.

Het gerommel van het onweer kwam van ver, het was overgedreven.

De regen trommelde zachtjes op het dak, als om hen in slaap te zingen. Maar ze durfden niet.

Het regende niet meer; en de zon veranderde de schitterende groene wereld in een paleis van edelstenen.

Vanaf de galerij zag Calixta Alcée wegrijden. Hij keek om en lachte haar stralend toe; en zij stak haar mooie kin in de lucht en lachte hardop.

III

Bobinôt en Bibi hielden, na een moeizame tocht naar huis, halt bij de regenton om zich een beetje toonbaar te maken.

'Nou, Bibi, ik hoor je moeder al!: Je moestje schamen. Had die goeie broek dan ook niet aangedaan. Moet je nou eens zien! En die modder op je kraag! Hoe komt al die modder op je kraag, Bibi? Zo'n jongen!' -

Bibi was één en al berusting. Bobinôt een toonbeeld van ijver en toewijding, zoals hij zijn best deed bij zichzelf en zijn zoon de ergste sporen te verwijderen van hun zware tocht over de haast onbegaanbare wegen en natte velden. Met een stokje schraapte hij de modder van Bibi's blote voeten en benen en zorgvuldig maakte hij zijn eigen zware schoenen schoon. Daarna gingen ze, op het ergste voorbereid, 'een confrontatie met een kraakzindelijke huisvrouw', via de achterdeur naar binnen.

Calixta was met het avondeten bezig. Ze had tafel gedekt en stond bij de haard de koffie op te schenken. Toen ze binnenkwamen, sprong ze op.

'O, Bobinôt! Zijn jullie daar! Goeie genade, wat was ik ongerust. Waar zaten jullie toen het zo regende? En Bibi? Is hij niet nat? Is er niets met hem gebeurd?'

Ze had haar armen om Bibi heen geslagen en zoende hem uitbundig. Alle verklaringen en excuses die Bobinôt onderweg had lopen bedenken, bestierven hem op de lippen toen Calixta begon te voelen of hij niet nat was, blijkbaar dolblij dat ze veilig thuis waren.

'Ik heb garnalen voor je meegebracht, Calixta,' begon Bobinôt, terwijl hij het blikje uit zijn broekzak opdiepte en op tafel zette.

'Garnalen! O! Bobinôt! Jij bent te goed voor deze wereld!' Ze gaf hem een stevige klapzoen op zijn wang, die klonk als een klok.

'J'vous reponds, wat zullen wij smullen vanavond, mjam, mjam.'

Bobinôt en Bibi begonnen opgelucht adem te halen en toen ze met hun drieën aan tafel zaten, lachten ze veel en zo hard, dat iedereen ze kon horen, wel tot Laballière aan toe.

IV

Alcée Laballière schreef die avond aan zijn vrouw Clarissa. Het was een lieve brief, vol tedere bezorgdheid. Hij schreef haar, dat ze geen haast moest

maken met naar huis komen en dat ze gerust nog een maand langer weg mocht blijven, als zij en de kinderen het in Biloxi naar hun zin hadden. Hij redde zich best; en al miste hij ze, het besef dat hun gezondheid en plezier belangrijker was dan al het andere, verzoende hem met een eventuele langere scheiding.

V

En Clarissa, die was verrukt over de brief van haar man. Zij en de kinderen hadden het naar hun zin. Ze had aangenaam gezelschap; veel van haar oude kennissen en vrienden waren bij de baai. Voor het eerst op vrije voeten sinds haar huwelijk, voelde ze zich af en toe weer net zo vrolijk en vrij als in haar jongemeisjestijd.

Ze was een toegewijde echtgenote, die maar al te bereid was het voor een poosje buiten de huwelijkse intimiteiten te stellen.

De storm was dus gaan liggen en iedereen was tevreden.

(vertaling Geertje Lammers)

The Storm
1898
by Kate Chopin
(1851-1904)

I

The leaves were so still that even Bibi thought it was going to rain. Bobinôt, who was accustomed to converse on terms of perfect equality with his little son, called the child's attention to certain sombre clouds that were rolling with sinister intention from the west, accompanied by a sullen, threatening roar. They were at Friedheimer's store and decided to remain there till the storm had passed. They sat within the door on two empty kegs. Bibi was four years old and looked very wise.

"Mama'll be 'fraid, yes, he suggested with blinking eyes.

"She'll shut the house. Maybe she got Sylvie helpin' her this evenin'," Bobinôt responded reassuringly.

"No; she ent got Sylvie. Sylvie was helpin' her yistiday,' piped Bibi.

Bobinôt arose and going across to the counter purchased a can of shrimps, of which Calixta was very fond. Then he returned to his perch on the keg and sat stolidly holding the can of shrimps while the storm burst. It shook the wooden store and seemed to be ripping great furrows in the distant field. Bibi laid his little hand on his father's knee and was not afraid.

II

Calixta, at home, felt no uneasiness for their safety. She sat at a side window sewing furiously on a sewing machine. She was greatly occupied and did not notice the approaching storm. But she felt very warm and often stopped to mop her face on which the perspiration gathered in beads. She unfastened her white sacque at the throat. It began to grow dark, and suddenly realizing the situation she got up hurriedly and went about closing windows and doors.

Out on the small front gallery she had hung Bobinôt's Sunday clothes to dry and she hastened out to gather them before the rain fell. As she stepped outside, Alcée Laballière rode in at the gate. She had not seen him very often since her marriage, and never alone. She stood there with Bobinôt's coat in her hands, and the big rain drops began to fall. Alcée rode his horse under the shelter of a side projection where the chickens had huddled and there were plows and a harrow piled up in the corner.

"May I come and wait on your gallery till the storm is over, Calixta?" he asked. Come 'long in, M'sieur Alcée."

His voice and her own startled her as if from a trance, and she seized Bobinôt's vest. Alcée, mounting to the porch, grabbed the trousers and snatched Bibi's braided jacket that was about to be carried away by a sudden gust of wind. He expressed an intention to remain outside, but it was soon apparent that he might as well have been out in the open: the water beat in upon the boards in driving sheets, and he went inside, closing the door after him. It was even necessary to put something beneath the door to keep the water out.

"My! what a rain! It's good two years sence it rain' like that," exclaimed Calixta as she rolled up a piece of bagging and Alcée helped her to thrust it beneath the crack.

She was a little fuller of figure than five years before when she married; but she had lost nothing of her vivacity. Her blue eyes still retained their melting quality; and her yellow hair, dishevelled by the wind and rain, kinked more stubbornly than ever about her ears and temples.

The rain beat upon the low, shingled roof with a force and clatter that threatened to break an entrance and deluge them there. They were in the dining room—the sitting room—the general utility room. Adjoining was her bed room, with Bibi's couch along side her own. The door stood open, and the room with its white, monumental bed, its closed shutters, looked dim and mysterious.

Alcée flung himself into a rocker and Calixta nervously began to gather up from the floor the lengths of a cotton sheet which she had been sewing.

If this keeps up, Dieu sait if the levees goin' to stan it!" she exclaimed.

"What have you got to do with the levees?"

"I got enough to do! An' there's Bobinôt with Bibi out in that storm—if he only didn' left Friedheimer's!"

"Let us hope, Calixta, that Bobinôt's got sense enough to come in out of a cyclone."

She went and stood at the window with a greatly disturbed look on her face. She wiped the frame that was clouded with moisture. It was stiflingly hot. Alcée got up and joined her at the window, looking over her shoulder. The rain was coming down in sheets obscuring the view of far-off cabins and enveloping the distant wood in a gray mist. The playing of the lightning was incessant. A bolt struck a tall chinaberry tree at the edge of the field. It filled all visible space with a blinding glare and the crash seemed to invade the very boards they stood upon.

Calixta put her hands to her eyes, and with a cry, staggered backward. Alcée's arm encircled her, and for an instant he drew her close and spasmodically to him.

"Bonté!" she cried, releasing herself from his encircling arm and retreating from the window, the house'll go next! If I only knew w'ere Bibi was!" She would not compose herself; she would not be seated. Alcée clasped her shoulders and looked into her face.

The contact of her warm, palpitating body when he had unthinkingly drawn her into his arms, had aroused all the old-time infatuation and desire for her flesh.

"Calixta," he said, "don't be frightened. Nothing can happen. The house is too low to be struck, with so many tall trees standing about. There! aren't you going to be quiet? say, aren't you?" He pushed her hair back from her face that was warm and steaming. Her lips were as red and moist as pomegranate seed. Her white neck and a glimpse of her full, firm bosom disturbed him powerfully. As she glanced up at him the fear in her liquid blue eyes had given place to a drowsy gleam that unconsciously betrayed a sensuous desire. He looked down into her eyes and there was nothing for him to do but to gather her lips in a kiss. It reminded him of Assumption.

"Do you remember—in Assumption, Calixta?" he asked in a low voice broken by passion. Oh! she remembered; for in Assumption he had kissed her and kissed and kissed her; until his senses would well nigh fail, and to save her he would resort to a desperate flight. If she was not an immaculate dove in those days, she was still inviolate; a passionate creature whose very defenselessness had made her defense, against which his honor forbade him to prevail. Now—well, now—her lips seemed in a manner free to be tasted, as well as her round, white throat and her whiter breasts.

They did not heed the crashing torrents, and the roar of the elements made her laugh as she lay in his arms. She was a revelation in that dim, mysterious chamber; as white as the couch she lay upon. Her firm, elastic flesh that was knowing for the first time its birthright, was like a creamy lily that the sun invites to contribute its breath and perfume to the undying life of the world.

The generous abundance of her passion, without guile or trickery, was like a white flame which penetrated and found response in depths of his own sensuous nature that had never yet been reached.

When he touched her breasts they gave themselves up in quivering ecstasy, inviting his lips. Her mouth was a fountain of delight. And when he possessed her, they seemed to swoon together at the very borderland of life's mystery.

He stayed cushioned upon her, breathless, dazed, enervated, with his heart beating like a hammer upon her. With one hand she clasped his head, her lips lightly touching his forehead. The other hand stroked with a soothing rhythm his muscular shoulders.

The growl of the thunder was distant and passing away. The rain beat softly upon the shingles, inviting them to drowsiness and sleep. But they dared not yield.

III

The rain was over; and the sun was turning the glistening green world into a palace of gems. Calixta, on the gallery, watched Alcée ride away. He turned and smiled at her with a beaming face; and she lifted her pretty chin in the air and laughed aloud.

Bobinôt and Bibi, trudging home, stopped without at the cistern to make themselves presentable.

"My! Bibi, w'at will yo' mama say! You ought to be ashamed'. You oughta' put on those good pants. Look at 'em! An' that mud on yo' collar! How you got that mud on yo' collar, Bibi? I never saw such a boy!" Bibi was the picture of pathetic resignation. Bobinôt was the embodiment of serious solicitude as he strove to remove from his own person and his son's the signs of their tramp over heavy roads and through wet fields. He scraped the mud off Bibi's bare legs and feet with a stick and carefully removed all traces

from his heavy brogans. Then, prepared for the worst—the meeting with an over-scrupulous housewife, they entered cautiously at the back door.

Calixta was preparing supper. She had set the table and was dripping coffee at the hearth. She sprang up as they came in.

"Oh, Bobinôt! You back! My! but I was uneasy. W'ere you been during the rain? An' Bibi? he ain't wet? he ain't hurt?" She had clasped Bibi and was kissing him effusively. Bobinôt's explanations and apologies which he had been composing all along the way, died on his lips as Calixta felt him to see if he were dry, and seemed to express nothing but satisfaction at their safe return.

"I brought you some shrimps, Calixta," offered Bobinôt, hauling the can from his ample side pocket and laying it on the table.

"Shrimps! Oh, Bobinôt! you too good fo' anything!" and she gave him a smacking kiss on the cheek that resounded, "J'vous répons, we'll have a feas' to-night! umph-umph!"

Bobinôt and Bibi began to relax and enjoy themselves, and when the three seated themselves at table they laughed much and so loud that anyone might have heard them as far away as Laballière's.

IV

Alcée Laballière wrote to his wife, Clarisse, that night. It was a loving letter, full of tender solicitude. He told her not to hurry back, but if she and the babies liked it at Biloxi, to stay a month longer. He was getting on nicely; and though he missed them, he was willing to bear the separation a while longer—realizing that their health and pleasure were the first things to be considered.

V

As for Clarisse, she was charmed upon receiving her husband's letter. She and the babies were doing well. The society was agreeable; many of her old friends and acquaintances were at the bay. And the first free breath since her marriage seemed to restore the pleasant liberty of her maiden days. Devoted as she was to her husband, their intimate conjugal life was something which she was more than willing to forego for a while.

So the storm passed and every one was happy.

<http://classiclit.about.com/library/bl-etexts/k Chopin/bl-k Chop-the storm.htm>